

overalt ved en Finantslov, hvor der er Spørgsmaal om en ikke lovhjemlet Bevilling, til hvilken der foreslaaes knyttet en Betingelse, hvorom man ikke kan blive enig, at naar man ikke kan blive enig, saa falder Bevillingen bort. Det er den eneste Form, hvorunder man kan udgaae at udøve Tvang fra det ene Thing paa det andet. For et saadant Forslag var der ikke Fleertal i det fælles Udvalg, og det stillede sig saaledes, at vi ikke engang troede, at det kunde nytte at fremkomme dermed her, fordi det, saaledes som Afstemningen faldt sidst, ikke syntes at have Forsvarere i det andet Thing. At stille det syntes altsaa ikke at kunne føre til den Røsning, der skulde opnaaes, og derfor har jeg ikke stillet det. Jeg anseer det nu fremkomne Forslag for at være — jeg skal sige det ligefrem — aldeles forkasteligt; jeg anseer det for at være noget i højeste Grad Besynderligt og Uformeligt, om Gageringens Maximum for en vis Klasse af Embeder fremkommer ikke ved nogen af de regelmæssige 3 Behandlinger i Folkethinget, ikke ved nogen af de 3 Behandlinger her, ikke ved den ene Behandling, som det tilbagesendte Finantsforslag undergaaer i Folkethinget, og ikke ved den eneste Behandling, det undergaaer her, men ved at der i Fællesudvalget uden Tilfaldelse af Ministre improviseres pludselig en Bestemmelse om, hvad der skal være den højeste Gage for Justitsembeder, en Bestemmelse, der ikke beroer eller kan beroe paa nogen som helst Prøvelse fra dette Things Side, og ikke engang fra de Medlemmers Side, der havde Sæde i Fællesudvalget. Dette med Hensyn til Forslagets Fremkomst. Der ligger deri allerede for mig fuldstændig Grund til at være derimod, men jeg anseer Forslaget ogsaa — og det vil jeg blot udtale for at reservere mig for Fremtiden — for at være materielt aldeles forkasteligt. Naar jeg nu skulde forsøge at bevise det, at det var en Umulighed, at fastsætte for ethvert Justitsembede i første Instans i Danmark —

et Justitsembede forenet vel at mærke, som det er, med Politiaadministrationen i et meget stort District — 2500 Rd. som den højeste Gage, og at det skal være Alt, hvad der kan opnaaes ved den Dygtighed, Kraft og Fleersidighed, der skal findes og maa ønskes hos denne Klasse af Embedsmænd, selv efter den længste Tjeneste — naar, siger jeg, jeg vilde forsøge at bevise det, vilde det jo derved klart vise sig, hvor uberettiget i mine Tanker dette Forslag er med Hensyn til dets Fremkomst; thi saa skulde jeg nu begynde iasten at drøfte Spørgsmaalet om, hvad der er en rimelig øverste Grænse for Justitsembedernes Gage. En Drøftelse af dette Spørgsmaal vilde Alle være enige om, nu at finde ikke paa sin Plads; en saadan Drøftelse kan ikke foregaae og ikke udtømmes, men deraf følger altsaa, at der vedtages et Forslag om en meget vigtig Ting uden nogen som helst Drøftelse, der, som den ærede Ordfører udtrykte sig, er fastsat omtrent paa Slump. Nu trostede den ærede Ordfører med, at den nævnte Sum vilde ikke komme til Anvendelse i alle Tilfælde, men naar den er absolut for lille, saa kunde den dog forandres. Ja, men saa er den undergivet et Veto fra det enkelte Thing, og det var jo just det, vi vilde undgaae. Der er talt om, at det hele Forhold skal ordnes ved en endelig Lønningsslov, og der er foreslaaet det, som man foreløbig anseer for rigtig. Der er altsaa uden nogen Overveielse opstillet et Præcedens, som vil blive taget til Indtægt, men som jeg haaber, ikke vil blive erkendt for rigtig. Jeg er overbevist om, at det er en aldeles forkeert Betragtning af Gageringen i det Hele og disse for den hele Gang i vor Forvaltning og vort Justitsvæsen overordentlig vigtige Embedsmænds Stilling og Krav, at ville sige, at for de største Hervedsfogedembeder med alle de dermed forbundne Forretninger og den Kraft og Dygtighed, der bør være hos Bestyrelsen, er dette det Højeste, som kan opnaaes.